

WOLANKA



Monika Maratová

VOLANKA



Copyright © 2010 by Monika Maratová
Cover and layout © 2013 by Jindřich Procházka
Czech edition © 2014 by NAŠE VOJSKO, s.r.o.
All rights reserved

ISBN: 978-80-206-1488-9

„Bez utrpení by nevznikly ty nejsilnější duše.
Ty nejsilnější osobnosti jsou cejchované jizvami.”

filozof Gibran Khalil

1.

Petr byl vytočený tak jako už dlouho ne. Nacházel se v malé neútné kanceláři jistého objektu Armády České republiky s rukama spoutanýma za zády poctivými policejními náramky. Bylo to už dobře tři čtvrtě hodiny, co mu ti dva mizerové vyprázdnili kapsy, sebrali mobil, strčili ho do téhle špeluňky a zamkli za ním dveře. Když na ně ječel, ať mu okamžitě sundají pouta a že potřebuje na záchod, objevil se ve dveřích ten šklebící se zrzek a poradil mu mile, ať to klidně pustí do kalhot. Pak dveře s bouchnutím zavřel a opět zamkl.

Ti dva si pro něj přišli na leteckou základnu, kde zrovna Vojenský technický ústav letectva připravoval první test zařízení, kterému říkali *Anux Imperator*. V češtině to znamenalo Šídlo královské, nádhernou velikou vážku. Nikdo ale neřekl tomu zařízení jinak než *Imperátor*. Petr byl k projektu přidělený jako pilot vojenského vrtulníku, ze kterého se mělo to zařízení řídit. Věděl tedy o neviditelném bezpilotním průzkumném prostředku všechno potřebné a stejně jako druhý pilot i on už absolvoval hodiny na simulátoru, aby se naučil *Imperátora* ovládat. Bavilo ho to. Měl rád dokonalé věci a *Imperátor* byl dokonalý. Pokud bylo pravdou, co se o *Imperátorovi* říkalo v přísně tajné dokumentaci, tak by pro povstalce v Afghánistánu mohl znamenat téměř nepřekonatelného soupeře. Před ultra citlivými senzory *Imperátora* a jeho rychlým automatickým rozeznáváním cílů se dalo skrýt snad jen v podzemí.

V první fázi testů měli piloti vrtulníku řídit *Imperátora* jen podle displeje GPS a kamer. Účelem bylo vyzkoušet rychlou šifrovanou datovou komunikaci. Kódovaná data ze senzorů se prostřednictvím řídicí jednotky ve vrtulníku měla v reálném čase předávat vzdálenému velitelství operace a pilot operátor měl později i zkusit fotokulometem likvidovat cíle, které kamery *Imperátora* objeví. Druhá fáze testů už se jevila jako zajímavější. Ke slovu se měla dostat novinka, která zjednodušovala pilotáž *Imperátora*, aby se oba piloti mohli věnovat své práci a bezpilotní prostředek se mohl pohybovat v dané oblasti téměř samostatně. Piloti vrtulníku se tak nemuseli o nic

starat a zasáhli by jen v případě, že by se *Imperátor* začal chovat nestandardně, anebo pokud by ho chtěli nasměrovat do jiného prostoru. Také se měly otestovat senzory, které automaticky detekovaly cíle skryté vegetací, terénem, písečným prachem nebo maskováním a zaměřovaly na ně okamžitě zbraně. Poté už bylo jen na operátorovi, zda nalezený cíl zlikviduje, nebo ne. A ve třetí fázi testů se všechno mělo odzkoušet za snížené viditelnosti a v noci.

Petr samozřejmě věděl, proč ho vybrali pro testy zařízení. Dostal proto u svého zaměstnavatele měsíc neplacené dovolené, aby mohl tuhle práci na smlouvu pro armádu vzít, a kdosi vyvinul nesmírné úsilí, aby to volno dostal. Důvodem byla jeho vysoká bezpečnostní prověrka. Většina pilotů měla prověrku o stupeň nižší. *Imperátora* vyvinula známá zahraniční firma, která se také podílela na zkouškách řízení a využití svého bezpilotního prostředku k detekování, zaměření a likvidaci cílů z těžkého bitevního vrtulníku. To pochopitelně znamenalo, že se kolem testů neustále motalo množství lidí jak z civilního sektoru, tak z armády, zpravodajci počínaje a vojenskou policií konče. A právě k *empíkům* patřili ti dva, co ho ráno na základně bez okolků zatkli.

Seděl na nepohodlné dřevěné židli, spoutané ruce už ho pěkně bolely a v prstech pomalu ztrácel cit. „Ještě že ta židle není kovová,“ blesklo mu hlavou. Od jisté doby se ke kovové židli nepřiblížil a ještě chvíli a začnou mu vadit i ty dřevěné. Nebyl na takovéhle jednání zvyklý. Už se sice za svou kariéru vojenského pilota s příslušníky vojenské policie několikrát setkal, ale vždycky s ním jednali zdvořile. Právě přemýšlel, koho ze svých vlivných kamarádů zavolat, aby si to ti dva namachrovaní svalovci pěkně odskákali, když se ozvalo odemykání dveří.

„Okamžitě mu sundejte ty náramky! Máte vůbec mozek v hlavě?“ ozval se řev, jen co se přichozí ocitl mezi dveřmi.

Petr vstal a zrzavý ježour okamžitě přiskočil a s omluvami osvobodil jeho ztuhlé ruce z utažených pout. Pak se vytratil ještě rychleji, než přiběhl.

„Od tebe bych čekal, že mi spíš nasadíš španělskou botu a ne že si budeš hrát na hodného poldu, Viku.“ Petr se zubil na přichozího muže s distinkcemi podplukovníka, masíroval si bolavá zápěstí a zatínal pěsti, aby v prstech rozproudil krev.

„Ahoj,“ Viktor Zábranský k Petrovi natáhl ruku, ale nespokojil se jen s potřesením pravice. Přitáhl si svého kamaráda a poplácal ho po zádech. Už dva roky ho neviděl. Naposledy se spolu byli potápět v egyptském Daha-

bu a předtím se viděli na jednom vojenském cvičení, kde byl Viktor jako instruktor pro hloubkové ponory. „Omlouvám se. Jsou trochu moc horliví. Říkal jsem jim, že ty budeš spolupracovat.“

„Na co si to tady sakra hraješ?“ Petr jen nevěřičně vrtěl hlavou. Věděl, že jeho bývalý instruktor je u Vojenského zpravodajství, a vůbec nechápal, jakou spolupráci by od něj mohl chtít, obzvlášť po takovém teatrálním úvodu. Ani chvíli nepochyboval, že to celé bylo domluvené do posledního detailu, že to nebyla žádná mladická horlivost těch dvou policistů. Celý ten úvod byla taková nenápadná výstraha, že pokud by nechtěl spolupracovat, mohly by se dít zajímavé věci. Zpravodajci měli pocit, že na něj musejí udělat bububu, a on vůbec netušil proč.

„Rád bych si hrál, ale bohužel,“ podplukovník se Petrovi vážně zadíval do očí. „Jsme v zoufalé situaci a ty jsi asi jediný, kdo nám může pomoci.“

„Prosím tě, nepřeháněj,“ Petr se ušklíbl a zavrtěl hlavou.

„Nepřeháním. Jde o to, že někdo má zatraceně velký zájem o ten bezpilotní prostředek, který se měl dneska poprvé vyzkoušet.“

„To si děláš legraci?“ Petr nevěřil vlastním ušima. „Vždyť řízení průzkumných prostředků z vrtulníku je dobře známá věc.“

„Až tak moc dobře známá ne a doufám, že ti nemusím připomínat výzbroj, unikátní pohonnou jednotku a ještě jednu přísně utajovanou technologii, kterou *Imperátor* skrývá. Všechny nové strategické prostředky a zbraně jsou zajímavé pro naše *prátele* z východu.“

„Máš na mysli Rusy, nebo ty, co jsou ještě dál na východ?“

„Tohle bych právě docela rád tvým prostřednictvím zjistil.“ Viktor na Petra spiklenecky mrknul.

Petr vstal ze židle. Tohle se ho netýkalo. „S provokacema u mě neuspěješ. To na mě neplatí. Jsem tam jen jako pilot vrtulníku, držím hubu a krok. Pravidlo číslo jedna, jak si chránit vlastní zadek. Neříkej, že ho neznáš.“

„Sedni si!“ zaburácel najednou místností Viktorův hlas. Počkal, až se Petr po krátkém zaváhání posadí, a pak pokračoval mírnějším, ale naléhavým hlasem. „Přisahám, že tohle není provokace. Nechci tě podrazit. Opravdu tě potřebuju. Kdysi tě vycvičili ve sbírání a analyzování všech dostupných informací a já vím, že umíš doteď číst mezi řádky i v obyčejných zprávách z novin.“

Petrovy oči se změnily v kusy ledu. Viktor mu totiž právě neúmyslně prozradil, že mu odposlouchávají mobil. Asi před týdnem řešil s jedním kamarádem dvě zdánlivě nezáživné zprávy, jednu o stavbě plynovodu Nord

Stream z Ruska do Německa a druhou o německém odklonu od jádra. Vysvětloval do telefonu, co ty zprávy znamenají a jak spolu v důsledcích souvisí. Evidentně se trefil, ale ještě zajímavější bylo, že se Viktor prokecnul. Musí si dávat pozor. Další štěnice bude mít určité jak v bytě, tak v autě. Taký může předpokládat, že mu scanují harddisky a maily. Znal praktiky zpravodajských služeb velmi dobře. Budou mu kontrolovat bankovní účty, zjistí, co a kde nakupuje a jaký životní styl vede. Pokud ho sledují, je před nimi jak nahý. Se svou nejvyšší bezpečnostní prověrkou s tím ale musel počítat. Nebyl jen nahý, ale úplně bezmocný.

Bývalý instruktor si změny Petrova výrazu nevšiml, nebo si ho vysvětlil úplně jinak a klidně pokračoval:

„U těch testů jsi nejen jako námi vybraný a velmi přísně prověřený pilot vrtulníku, ale taky jako bývalý příslušník speciálních sil. Mysli si třeba, že máš provádět průzkum na nepřátelském území, jestli ti to pomůže. Pokud se ale my dva tady a teď nedohodneme, spláchnu tu tvou vysokou bezpečnostní prověrku do hajzlu a tím skončíš. Stejně by mě zajímalo, jak jsi k tomu pétěčku přišel, když na tvý pozici můžeš získat maximálně tajnou,“ dodal Vik zamyšleně a probodl Petra pohledem.

„Do toho ti nic není,“ odsekl Petr pohotově, aby si Vika vychutnal. „A jsem zvědavěj, jak bys mě chtěl tý prověrky zbavit?“ sladce se usmál. Potěšilo ho, že Vik neví všechno.

Viktor klidně vyndal z trezoru za stolem složku a chvíli v ní listoval, až našel, co hledal. Jeden papír, který mlčky podal Petrovi. Bylo to kratičké hlášení pracovníka, který měl za úkol kohosi sledovat. Bohužel tím sledovaným objektem byl Petrův kamarád, bývalý agent Mossadu Moshe Elad a na tom spoře popsaném papíře byla nahlášena jeho schůzka s Petrem v jedné pražské restauraci. Moshe už sice u *Ústavu* nepracoval, byl majitelem mezinárodní bezpečnostní agentury, kterou si najímali jak vlivní finančníci a obchodníci, tak známé hvězdy, plnící stránky bulvárů. Petr si ale byl vědom, že tu schůzku měl nahlásit, protože styky s agenty cizí rozvědky, byť bývalými, nepatřily zrovna mezi vítané kratochvíle u lidí s prověrkou na přísně tajné. Jeden čas, po smrti svého bratra Tomáše, se Petr s Moshem vídal docela často a tenkrát to i ohlásil pánům paranoidním, ale tuhle jednu kratičkou schůzku na kafe se nahlásit neobtěžoval a teď se mu to vrací jak bumerang.

Moshe Elad žil s jeho bratrem Tomášem. Až po bratrově smrti se Petr dozvěděl, že Tom byl homosexuál, a taky se dozvěděl jiné věci, které by radši

vymazal ze své paměti navždy a které ho málem stály život. Podíval se na jizvy na svých rukou a zkusil zahýbat prsty na té pravé. Za ty bezmála tři roky se mnohé zlepšilo, ale tahle památka mu zůstane navždy. Vybledlé jizvy okolo zápěstí od pout, další jizvy uprostřed obou dlaní od nastřelovacích hřebíků a památka nejhorší, pečlivě přišíte, ale částečně stále nepohyblivé články dvou prstů. Zejména dva články malíčku ho poslouchaly dost neochotně, prsteníček se povedlo rozhýbat lépe a měl v něm i sílu.

Petr se přinutil ke klidu a hodil list papíru na stůl. „S Moshem jsem se stýkal už předtím a nikdy to nikomu na NBÚ nevadilo. Sice se na to při každé obnově prověrky zeptali, ale tím to haslo.“

Viktor klidně přikývl. Tohle bylo jen první kolo, s tím počítal. Pak znovu zalistoval složkou a vyndal pár fotografií formátu A4. Dával si načas, když jimi listoval, ale nakonec vybral tu správnou a podal ji Petrovi. V Petrovi hrklo, sotva se na fotku podíval. Tak tohle už byl jiný kalibr, ne vzduchovka na holuby, ale spíš tak pětačtyřicítka. Fotka ho zachycovala přesně ve chvíli, kdy útočil napnutými prsty otevřené ruky na krk opilce, který v hospodě vyvolal rvačku. Někdo to vyfotil skrz okno a určitě ne náhodou. Už při té zvláštní provokaci bylo Petrovi něco divného a teď mu to všechno zapadlo na správná místa jako skládanka puzzle. Opravdu ho kdysi naučili analyzovat informace.

Bylo to asi před týdnem, co se jeho kamarád z gymnasia, bývalý kriminalista Janek Toman, vrátil z nemocnice a zašli si spolu na pivo do jejich oblíbené hospůdky. Majitel už je znal a celkem rád poslouchal Petrovy historky z dob, kdy ještě lítal u vládní letky s airbusem. Pivo si nakonec dali jen jedno, nealkoholické a ani ho nedopili. Na vině nebyla jen Jankova dieta, kterou mu doktoři předepsali poté, co s jejich vydatnou pomocí slezl hrobníkovi z lopaty.

Hlavním důvodem nedopitého piva byl agresivní ochmelka, co si vzal Janka na mušku. Začal se do něj navážet a nakonec na něj i zaútočil. Petrovi se na tom celém něco nezdálo, a tak se do opilcem vyvolaného sporu moc nemíchal. Věděl, že Janek je dostatečně schopný, aby udržel emoce na uzdě a muže zvládl. Když to ale vypadalo, že Janek bude bit jako žito, protože po dlouhém pobytu v nemocnici nebyl ani trochu ve formě, vložil se Petr do rvačky a snažil se opilce zkrotit. Kupodivu se mu to nepovedlo tak snadno, jak zamýšlel.

Ve chvíli, kdy hospodský rváč kopl Janka do břicha, ten se složil jako šraňky, stočil do klubička a dával oběd pod stolem, dostal Petr pořádný vztek.

Viděl v tu chvíli rudě. Instinktivně po útočníkovi vypálil špičkami propnutých prstů a bodl ho do krku přesně pod ohryzek. Zákeřná a vražedná technika, pokud by Petr použil víc síly. Nechtěl však muže zabít. Jen ho třemi prsty jemně šfouchl. Efekt byl ale okamžitý a bezprostředně následovaly tři věci. Muž se poroučel k zemi, tedy dolů, zatímco obsah jeho žaludku se dal na cestu vzhůru a Petr zvedl Janka a pakoval se s ním ke dveřím. Cestou jen hodil majiteli tisícovku, aby zaplatil útratu i úklid.

„Ten muž, kterého jsi v té restauraci napadl, je od nás a rozhodně teď nepatří do tvého fanklubu,“ vyrušil ho z úvah Viktorův hlas. „Sice jsi mu víc než krk zranil sebevědomí, ale tím hůř.“

„Jeden z těch, co jsou v civilu ve vojenský jídelně nenápadný, jak sedmimetrový lejno na Václaváku?“ Petr vzhlédl a podíval se svému bývalému instruktorovi chladně do očí. Nemělo cenu vykládat, že muž napadl Janka, který se sotva držel na nohou. Důkaz na fotce říkal něco jiného a mohl by znamenat i obvinění z pokusu o vraždu. *Nukite*, úder, který Petr použil, patřil mezi absolutní tabu, a on ho díky svému výcviku mohl použít podobně jako třeba sek malíkovou hranou mezi nos a ústa jen v extrémním případě sebeobrany. Tím ale hospodská rvačka rozhodně nebyla.

„Jsi pořádněj zmetek,“ řekl jen. Na víc se nezmohl.

Viktor se upřímně rozesmál. „To zní jako kompliment.“ Vzal si kompromitující fotografii a zase ji s úsměvem pečlivě založil do složky, kterou vrátil do sejfu. Potom se posadil naproti Petrovi. „Jsme vážně v průšvih, Petře. Potřebujeme tě, protože jsi mimo. Nikdo o tobě nic neví, jsi jen pilot, který se o nic nestará, a to je naprosto dokonalé krytí.“

„Copak mi, kurva, nevěříš, Viku? Znáš mě. Pokud to fakt není podraz, tak se stačilo domluvit. Nemusels na mě hned nastoupit s vydíráním. Myslel jsem, že jsme prostě kámoši,“ vrtěl Petr konsternovaně hlavou. Viktorovy důvody nechápal.

Viktor jen rozhodil rukama. „C'est la vie.“

„Tak mi konečně vysyp, o co ti jde,“ kapituloval Petr. Věděl, že nemá východisko. Buď se jedná o provokaci a on půjde rovnou do vězení za prozrazení utajovaných informací, anebo mluví Viktor pravdu a zničí ho, když nebude spolupracovat. Obě možnosti nestály za nic.

„Zjistili jsme, že i přes bezpečnostní opatření už unikly nějaké informace o *Imperátorovi*, a ať jsme se snažili sebevíc, nezjistili jsme jak a kudy. Nedáš si náhodou kafe nebo něco k pití?“ přepadl Viktora najednou záchvat pohostinnosti.

„Ne, ale než budeš pokračovat, tak bych si konečně odskočil,“ ušklíbl se Petr. Zrzek ho doprovodil a tvářil se, že ho nemíní pustit z očí. Petr se ho jedovatě zeptal, jestli mu ho chce držet, a zabouchl za sebou vztekle dveře kabinky.

Když se vrátil do kanceláře, stála na stole láhev minerálky a dvě skleničky. Docela vděčně se napil a přitom poslouchal, jak mu Viktor vysvětluje, že po něm bude chtít hlavně jména lidí, kteří se kolem projektu motají, včetně jejich přesného zařazení v rámci testů.

„Taky budu chtít vědět, co přesně se při testech děje a jak vlastně *Imperátor* funguje,“ vysvětloval Vik zaníceně.

„Nepovažují tě za soupeře, Petře, takže si před tebou nedávají takový pozor. Jsi členem týmu a nikdo netuší, že máš výcvik pro speciální průzkum. Máš tak velkou šanci zjistit něco, co by nám mohlo pomoci.“

„A co by to jako mělo být?“

Viktor mávl rukou. „Cokoliv! Znáš to, jsme zodpovědní za ochranu informací, které ani sami nemáme. Nedostali jsme z bezpečnostních důvodů ani technické specifikace *Imperátora*, ani seznam lidí, které sem poslal výrobce. Podle nesmyslné smlouvy si tohle všechno ohlírají sami.“

„Myslím, že si to hlídají dost dobře. Všude narážím na divný chlápky, co jim kolty vícej proklatě nízko. A tím líp pro tebe. Vždycky máš případné selhání bezpečnosti při testech na koho hodit,“ usmál se Petr sladce.

„Tohle je dvojsečné. Oni to budou chtít hodit na nás, protože my ručíme za prověřené lidi od nás a oni za ten zbytek. A já musím vědět, s čím můžu počítat a co se tam hergot děje.“ Viktorovi už docházela trpělivost.

„Vzhledem k tý šarádě s mým zatčením bych si teď nebyl tak docela jistý, že se mi povede pro tebe špiclovat,“ namítl Petr skepticky.

„Naopak,“ odmítl to podplukovník rázným gestem ruky. „Tím jsme tě přikryli ještě víc, protože pokud bys byl v našem týmu, těžko bychom tě odváděli v klepetech.“

Na tom něco bylo a Petr jen uznale přikývl. Viktor byl vždycky dokonalý stratég a takhle jednoduše zabil dvě mouchy jednou ranou. Poskytl Petrovi krytí a ještě mu naznačil jasnou výhrůžku.

„Jak to zatčení zítra vysvětlím?“ optal se jen.

„Řekneš pravdu. Sbalili jsme tě pro rvačku se zpravodajcem v hospodě, ale všechno se nakonec vysvětlilo a my tě po výsledku pustili. A nezapomeň dodat, že jsi na nás pěkně našťvaný,“ přisadil si ještě Viktor se šibalským úsměvem.

„Stejně jsi pořádně kus grázla, a kdybys nebyl můj kámoš, tak bych tě poslal někam. Kdybych ti nevěřil, nikdy bych s žádným donášením nesouhlasil.“ Petr si připadal jako konfident StB.

„Petře, já zoufale potřebuju pomoc, protože vím, že tam někde máme veš v kožichu. Snažím se krýt si záda, to nepopírám, ale taky se snažím toho, kdo vynáší informace, odhalit. A co je nejhorší, že ani za lidi od nás ručit nemůžu. Víš sám, kolik vysoce postavených důstojníků smetla ta aféra s odhalením špiónů na genštábu. Dalším problémem jsou lidi od výrobce *Imperátora*. Každý se dá koupit.“

„Měl jsem dojem, že všichni, kdo se kolem testů motají, jsou prověřeni.“

„Jsou, a přesto máme důkazy, že někdo kecal. A teď po tom maléru ho musíme dostat za každou cenu.“

„Po jakém maléru?“ zeptal se Petr opatrně.

„Přepadli syna našeho šéfa nejvyššího. Myslíme si, že to s tím souvisí,“ prozradil Viktor tiše důvěrnou informaci.

„Davida?“ Petr překvapením skoro vyskočil ze židle. „Co se mu stalo?“

„Ty Davida znáš? Odkud?“ Viktor nechal Petrovu otázku bez povšimnutí.

„Chceš mi tvrdit, žeš to nevěděl?“ procedil Petr, protože Viktorovi nevěřil ani slovo.

„Odpověz mi,“ štkl Vik na Petra stroze. „Odkud Davida znáš?“

„Tohle už je fakt pokročilý stadium paranoie,“ poznamenal Petr sarkasticky. „S Davidem i jeho otcem se znám ještě z Prostějova a víš stejně dobře jako já, že kluk chtěl být odmala pilot. Když jsem se po tom roce u vás vrátil do kabiny vrtulníku, dost často se kolem mě už tenkrát motal. K lítání se ale nedostal, protože mu zjistili špatnou srážlivost krve, to určitě taky víš. Nakonec šel tady v Praze na strojárnu a od té doby se kolem mě a vrtulníků motá zas, kdykoliv může. Stačí?“ Petr rázně uzavřel řeč. Už ho to přestávalo bavit. „A teď mi konečně řekni, co se mu stalo.“

„Byl na chatě u své holky. Prý se v noci pohádali a on za sebou prásknul dveřmi. Došel k silnici a tam si někoho stopnul, to je policejní verze. Útočník byl v autě nejspíš sám. Davida přemohl, odvedl ho do lesa, svlíkl, přivázal ke stromu a surově zmrskal nějakým prutem, který v tom lese našel. Pak ho tam krvácejícího nechal a zmizel. Šťěstí, že provaz, kterým byl David připoutaný ke stromu, už něco pamatoval, takže se mu ho povedlo předřít o kůru, jinak by tam asi vykrvácel. Doslova se doplazel k silnici a tam k smrti vyděsil chlápka, co se k ránu vracel domů.“

„Dobrý bože,“ vydechl jen Petr.

„Policie si myslí, že to byl sexuálně motivovaný čin psychopata,“ pokračoval Viktor. „Že David měl prostě smůlu. Byl na špatném místě ve špatnou dobu.“

„A co si myslíte vy?“

„Že ten útočník přesně věděl, co dělá. Věděl, že David je hemofilik a může po těch šílených ranách vykrváčet. Všeobecně tady panuje názor, že to je první fáze výhrůžek a vydírání našeho generála, takže David patří v současné době mezi nejhlídanější osoby v republice.“

„Chtěl bych ho navštívit.“

Viktor jen zavrtěl hlavou a nesouhlasně zamlaskal. „Zatím k němu může jen jeho otec, policie a doktor Kolář.“

Petr se příslušně zatvářil, což si jeho bývalý instruktor vyložil naprosto správně.

„Nepochybuju, že si návštěvu Davida zařídíš jedním telefonátem, ale nejdřív musíme dořešit důležitější věci. Třeba jak mi budeš předávat zprávy, protože my dva už se nesmíme setkat.“

* * *

Psychiatr Rošťa Kolář sledoval paniku v hnědých velikých očích svého nového pacienta a postupně mu docházelo, že tenhle kluk mu dá pořádně zabrat. Po extrémně traumatickém zážitku zalezl do ulity a schovává se za hradbu mlčení. Pár slov řekl jen včera svému otci, ale od té doby zase mlčí a on mu nemůže pomoci, pokud nezačne mluvit. Nemá se čeho chytit, tak se může jen domýšlet. A jisté indicie mu naznačovaly, že tohle bude asi hodně zlé. Výraz šťvané zvěře, který se tomu klukovi usadil v očích, Roštu jasně vedl po správné stopě. Toho kluka si podal lovec a bylo mu úplně jedno, zda jeho kořist přežije.

Včera Roštovi zavolal bývalý velitel skupiny speciálních sil, muž, který nyní stál v čele Vojenského zpravodajství. Znal jeho specializaci, kterou byla psychotraumatologie. Mezi jeho pracovní nástroje patřila samozřejmě psychoterapie, ale také vizualizace, sugesce a autosugesce a dost často i hypnóza. Rošťa kdysi pracoval jako psycholog při výcviku, ve kterém se členové speciální skupiny učili odolat tvrdým výslechovým metodám, ale také se učili efektivně tyto metody používat. A zejména oběti psychických i fyzických traumat byly nadále jeho pacienti. To byl důvod, proč mu generál

zavolal. Ten kluk s očima vyděšeného koloucha, kterému nebylo ještě osmnáct let, byl jeho syn a jmenoval se David.

Ležel na samostatném pokoji jednotky intenzivní péče a Rošťa byl po generálovi a policii prvním návštěvníkem, kterého za pacientem pustili. Před dvěma dny ho sem na chirurgii transportoval vrtulník a nejdřív to vypadalo hodně zle. Našli ho v bezvědomí, nahého, celého od krve u silnice, kam se dostal, jak vyplývalo ze stop, většinou po čtyřech. Policejní pes vyšetřovatele neomylně dovedl na místo v hustém lese, vzdálené asi sto padesát metrů od silnice. Udupaná tráva pocákaná krví a zbytky provazu dávaly tušit, jaké drama se na tom místě odehrálo, ale hlavním svědkem byl sám David a ten zatím mlčel. Rošťa si před návštěvou pacienta prošel jeho dokumentaci a bylo mu jasné, že tohle bude tvrdý oříšek. Někdo toho kluka zřídil nejspíš rákoskou nebo jezdeckým bičíkem a vypadalo to, že za tím vším bude sexuální motiv.

Ve dveřích JIP se Rošťa srazil s kriminalistou, který přepadení vyšetřoval. I jeho dobře znal z minulosti a potřeboval s ním mluvit. Aby mohl synovi svého bývalého velitele pomoci, musel přesně vědět, co se stalo. Od svého pacienta se to asi hned tak nedozví, takže zbývá jediné policie.

* * *

Mirek Novák převzal vedení pátrací skupiny na pražské kriminálce před necelými čtyřmi lety. Bylo to za poněkud dramatických okolností a Rošťa byl při tom, protože spolupracoval s kriminálkou jako znalec z oboru psychiatrie a psychologie. Tehdy se ho celý případ týkal ještě víc než teď, protože obětí byl jeho kamarád, pilot Petr Teffler. Od té doby se s kriminalistou setkávali při různých příležitostech, většinou příjemnějších než tato.

„To je náhoda, chtěl jsem ti volat, abys mi sestavil psychologický profil pachatele,“ byla první Mirkova slova, jen co Rošťa uviděl. „Když ale uvážím, kdo je jeho otec, tak se ani nedivím, že tě tady potkávám,“ dodal po krátkém zamyšlení. „Máš na mě pár minut čas?“

Sedli si do malé kavárny kousek od nemocnice a Rošťa začal Mirkovi vyprávět, odkud se zná s Davidovým otcem.

„Když jsem dělal v Prostějově u specialistů psychologa při jedné fázi výcviku, tak měl generál Hašek ještě o dost hvězdiček méně.“

„Koukám, že svět je fakt malej a všichni kromě mě prošli Prostějovem,“ smál se Mirek.

Rosta Mirkovi naznačil, aby si tyhle narážky pro příště nechal pro sebe, ale pak se zamyslel. „Vlastně máš pravdu. Je to nejspíš tím, že všichni, co tím prošli, drží spolu. I náš společný kámoš Petr tam byl ve stejnou dobu. Byl jsem jedním z těch, kdo se ho při výcviku pokoušeli zabít.“ Rosta to sice řekl, jako by šlo o nadsázku, ale jen on sám věděl, jak blízko je pravdě, a to byl také jeden z důvodů, proč nakonec z Prostějova odešel.

Při výcviku šlo o to, aby si každý z vyslýchaných sáhl až na úplné dno, aby věděl, co všechno může čekat, pokud se dostane do rukou skutečnému nepříteli. Musel si umět v takové situaci poradit, zmást nepřítele a naučit se psychicky vzdorovat. A instruktoři jednali s nováčky opravdu bezohledně, aby co nejlíp simulovali skutečný taktický výsledek. Jednoho dne došlo k malému. Instruktorovi vytekly nervy a zkopal Petra do bezvědomí. To byla pro Rostu asi poslední kapka. Své poslání viděl někde jinde.

„Co vlastně Petr dělá?“ Mirek neskřýval zvědavost. „Viděl jsem ho naposledy někdy před rokem.“

„Nedávno se vrátil z peruánských And a vletěl rovnýma nohama do spousty práce. Testují nějakou novinku pro Vojenský technický ústav, ale nic víc mi nemohl prozradit.“

„Zas nějaký pétéčko?“ Mirek se ušklíbl nad zkratkou pro přísně tajné.

„Nepochybně,“ souhlasil Rosta. Pak ale zase on pustil uzdu své zvědavosti a nasměroval rozhovor ke svému novému pacientovi. „Co mi můžeš říct o Davidovi?“

„Pokud budeš souhlasit s tím, že s námi budeš spolupracovat, tak ti řeknu všechno,“ využíval Mirek rychle situace.

„Jak si takovou spolupráci představuješ? Nerad bych se dostal do střetu zájmů, když mě jeho otec požádal, abych se ho ujal.“

„To se v žádném případě nedostaneš, protože naše zájmy jsou stejné. Ty chceš, aby David začal mluvit, abys mu mohl z toho trauma pomoci, a my chceme totéž. Dostat tu sadistickou svini, co ho takhle zřídila.“ Mirek poslední slova téměř cedil mezi zuby. Nejradši by osobně pachateli pomohl od jistých anatomických výčnělků na těle. Podle něj si nic jiného nezasloužil.

„Jinými slovy kromě tradičního profilu pachatele chceš, abych vám vyvolal to, co mi David případně řekne, aby vám to pomohlo při vyšetřování?“ Rosta se tvářil dost kysele. „To není zrovna málo, když uvážím, že to všechno bude lékařské tajemství.“

Mirek mlčel. Věděl, že nemá cenu naléhat.

„Tak dobře, ale musím vědět všechno, co by mi mohlo pomoci. Musím být komplet v obraze,“ kapituloval psychiatr po pár minutách přemýšlení.

„Zatím víme jen to, co zjistili technici v tom lese a z výsledku svědků. Zdá se, že se kluk pohádal se svou holkou, u který byl na Zbraslavi na chatě. Uprostřed noci se sebral a vyrazil si něco stopnout. Bohužel si naběhl na pěkného hajzla.“ Mirek se napil stydnoucí kávy a pokračoval. „Ze stop v lese vyplývá, že pachatel improvizoval. Neměl nic připravené. Na spoutání použil starý provaz, který byl tak zpuchřelý, že Davidovi se nakonec podařilo z pout dostat. Přivázal ho za rozpažené ruce ke stromu a začal bít. K tomu mu posloužil nejspíš jakýkoliv pružný klacek, ale bohužel jsme ho nenašli. Pachatel nám taky nenechal žádný biologický materiál. Měl rukavice, asi z lékárníčky, protože technici zjistili na provazu oděrky latexu.“

Rosťa chvíli uvažoval nad tím, co právě slyšel, a pak se zeptal na to, na co se zeptat prostě musel. „Spokojil se ten zmetek jen s tím, že Davida zbičoval?“

„Vyšetření znásilnění ani sexuální zneužití neprokázalo. Vypadá to, že David měl neuvěřitelnou kliku. Buď zbičování stačilo tomu hajzlovi k uspokojení, anebo ho něco vyrušilo.“

Rostovi se při slově vyšetření sevřel žaludek. Dobře věděl, co s obětí trestného činu udělá sekundární traumatizace způsobená bezohledným a nedůstojným jednáním.

„Za koho mě sakra máš!“ rozčílil se Mirek na otázku, jak Davidovo vyšetření probíhalo a kdo ho prováděl. „Chtěl jsem, aby ho uspali, takže vůbec o ničem neví.“

„Policajt a má zdravěj rozum. Zázrak,“ usmál se Rosťa a dopil úplně studenou kávu. „Profil pachatele ti dodám co nejdřív, ale asi tě nepřekvapím. První bude na tapetě sexuální deviace, vysoké sebevědomí a nadprůměrná inteligence.“

„Potřeboval bych taky udělat rekonstrukci na místě činu,“ nadhodil Mirek opatrně.

„Ani náhodou!“ Rosťa rázně zavrtěl hlavou a zvedl se od stolu. „Zatím by to David nezvládl. Jestli nechceš, aby se ti tam sesypal, musíš počkat.“

* * *

Muž s latexovými rukavicemi na rukou byl Lovec a obřadně balil do hedvábného papíru téměř metr dlouhý koňský bič. Laskal se s jemnou kůží na

jeho povrchu a věděl, že je to naposledy, se svým milovaným nástrojem se musí rozloučit. Získal ho ještě s jedním zcela odlišným speciálním bičem od známého z Iráku. Celá léta si přál arabský bič, protože pokud někdo něco ví o bičování, jsou to muslimové. V jejich světě nebyly výjimečné tresty sto i více ran bičem, které trestaný často neměl šanci přežít, a dozorci vykonávající exekuci byli skutečnými mistry v prodlužování agonie.

Koňský bič, v jehož jádru se skrýval pod sklolaminátem pružný ocelový prut, umožňující velmi silné rány, byl obšitý na povrchu jemnou kozinkou. Kdysi dávno měl bílou barvu nevinnosti, protože takovou si muž přál, když si výrobu obou bičů na zakázku u Iráčana objednával. Za celá léta ani jeden z těch strašlivých exekučních nástrojů nepoužil. Visely v jeho obývacím pokoji na čestném místě a on se jen kochal pohledem na jejich dokonalost.

Až nyní se naskytla zvláštní příležitost, aby oba nástroje vyzkoušel. Prvním bičem ztrestal toho kluka, se kterým ve svém původním plánu ani nepočítal, ale potěšilo ho, když ho objevil. Sledoval ho několik dní a jen čekal, kdy se naskytne příležitost zmocnit se ho. I proto si do skrýše v autě připravil svůj milovaný bič a injekci s narkotikem, protože náhoda přeje připraveným. Trochu mu sice komplikovalo život, že ten kluk neměl moc pravidelný denní režim, takže si nemohl únos naplánovat, jenže on byl trpělivý. Nechtěl udělat chybu nebo něco uspěchat. Věděl, že jednoho krásného dne toho kluka dostane.

Nakonec se na něj usmálo štěstí ve chvíli, kdy to vůbec nečekal. Měl co dělat, aby se v euforii pitomě neusmíval, když chlapečkovi zastavoval na pusté silničky u chatové kolonie na Zbraslavi. Připadalo mu, že prožívá druhé Vánoce. Snadno kluka přemohl a bodl mu připravené narkotikum do stehna. Už se nemohl dočkat, až se bílý bič roztančí po jeho zadku a zádech. Proto teď balil ten skvělý nástroj do hedvábného papíru, protože kdysi bílá jemná kozinka byla nasáklá hnědými skvrnami krve. Překvapilo ho, jak moc ten kluk krvácel.

Druhý bič si chystal pro ještě výjimečnější příležitost. Byl zcela odlišný od koňského. Měl krátké silné držadlo, za které se dal uchopit oběma rukama, a přes metr dlouhou, kůží opletenou část, jež se ke konci zužovala a končila pár řemínky volné kůže. Byl také vyroben na zakázku. Jednalo se o přesnou repliku obávaného biče, který používali iráčtí dozorci ve věznici Abu Ghraib, a proto měl dvě podstatná vylepšení. V opletené části se skrývalo těžší gumové jádro, takže rány byly podstatně ničivější než jen spletenou kůží. Ten bič dokázal i lámat kosti, když se s ním umělo zacházet, a on se to

od Iráčana dobře naučil. Druhým zlepšovákem byly ocelové hvězdičky na rozpletených řemíncích na konci biče. Jejich účelem bylo trhat a zraňovat víc než obyčejný pletený bič na dobytek, kterému se podobal ze všeho nejvíc. Také tento téměř vražedný nástroj byl v bílé barvě nevinnosti.

Už víc než dva roky žil Lovec jen pro pomstu, od té chvíle, co byl zatčen a posléze odsouzen. Dostal tenkrát pouhých pět let jen díky skvělému a drahému advokátovi. Bylo to za napomáhání únosu, omezování osobní svobody a také za ublížení na zdraví. Nedávno ho propustili. Stálo ho to nemalé peníze jak doktorům, tak advokátovi, ale docílil přerušení trestu ze zdravotních důvodů a jeho právník pracoval dál na možnosti podmínečného propuštění. Znamenalo by to, že už by se do kriminálu nemusel vrátit.

Jen co byl venku, začal uskutečňovat svůj dokonalý plán pomsty. Dobře si promyslel, jak postupně zdeptá muže, kterému se chtěl pomstít. Nechtěl ho zabít, chtěl ho jen zničit, udělat mu ze života peklo. Smrt by pro něj byla příliš krásná. On si přál, aby žil ve světě, kde mu nezbude vůbec nic, jen hrůzné vzpomínky. A bič, který právě zabalil do tubusu, do kterého se balila třeba umělecká díla, byl prvním nástrojem jeho skvělé pomsty.

Pečlivě tubus oblepil páskou, aby se náhodou neotevřel, a nalepil na něj dva štítky s adresami, vytištěnými na laserové tiskárně. Adresa příjemce byla pochopitelně skutečná, ale adresu odesílatele si vybral tak, že píchł ukazovákem do telefonního seznamu. Poté si sundal latexové rukavice a od té chvíle dával velký pozor, aby tubus vždy držel přes látku. Nasadil si sluneční brýle a vzal si baseballovou čepici, jejíž štítek si narazil hluboko do čela. Podíval se na sebe do zrcadla a usmál se. Až si po návratu z pošty oholí plnovous, nikdo ho nepozná a nespojí si ho s odesílatelem balíčku, kterého bude chtít policie zakrátko vypátrat. A navíc ho nepozná už ani ten kluk.

Ve frontě u okýnka na rušné hlavní poště si dával pozor, aby se neotočil tváří ke kamerám. Usmíval se, protože se bavil vzpomínkami na toho vyděšeného kluka, jehož krev nasákla do jemné kozinky na luxusním biči na koně. Lovec nebyl homosexuál, ale podařilo se mu svou oběť výhrůžkami znásilněním přesvědčit o opaku. I to bylo součástí plánu. Představoval si, jak policejní znalci budou probírat všechny možné sexuální úchylinky a svedou tak policii na nesprávnou stopu.

Užíval si pomalé bičování a mezi jednotlivými ranami, kterých bylo víc než třicet, klukovi s velkou fantazií vykládal, co mu ještě provede. Dobrá práce se podařila. Když skončil a vyndal mu z pusy jeho vlastní zmuchlané slipy, které použil jako roubík, kluk ho hned začal prosit, aby mu už víc